

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 117.464 van 25 maart 2003
in de zaak A. 119.211/XIV-9408.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. HOUBEN,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 A. Lacomblélaan 59-61, bus 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 26 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 november 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 11 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 februari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HOUBEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Pakistaanse nationaliteit, heeft op 27 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 2/ en 2, 4/.

1.2. Verzoeker is door de Commissie op 24 augustus 2001, bijgestaan door een raadvrouw, gehoord. Op deze zitting wordt de zaak uitgesteld.

1.3. Op 31 augustus 2001 wordt verzoeker opnieuw door de Commissie, in het bijzijn van een raadvrouw, gehoord. Hij vraagt de uitbreiding naar artikel 2, 3/.

1.4. De tweede Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 1 oktober 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen:

“Gelet op de stukken van het dossier; gehoord de aanvrager in zijn mondelinge toelichtingen ter zitting; en na mede in overwegingname van de ter zitting bijkomend neergelegde documenten.

vooraf: Aanvrager meldt dat in het regularisatiedossier bij misslag omwisseling werd gemaakt tussen zijn voornaam en zijn familienaam.

Zijn NAAM luidt: XXX

Zijn VOORNAAM luidt: XXX

Hij vraagt rechtzetting in voormelde zin.

De regularisatie-aanvraag betreft ENKEL aanvrager persoonlijk;

de echtgenote en vijf kinderen van aanvrager wonen en verblijven in Pakistan.

Overeenkomstig de bevindingen van het Onderzoekssecretariaat bij nota van 4 mei 2001 kan worden gesteld :

* dat de aanvraag tijdig werd ingediend (art. 4 al. 1 en art. 17 van de wet van 22 december 1999)

- * dat de identiteit van de aanvrager, zoals opgegeven, wordt vastgesteld uit overgelegde documenten (art. 9.4/)
- * dat de vereiste van bekendheid (art. 9.1/) in hoofde van aanvrager afdoende blijkt.
- * dat het bewijs voorligt dat betrokkene in België verbleef op 1 oktober 1999 (art. 9.2/).

Aanvrager beroept zich op artikel 2.2/ van de wet van 22 december 1999:

Aanvrager voegt GEEN verklaring zoals vereist bij art. 9.7/ van de wet aan de bundel. In een nota van de raadsman, neergelegd ter zitting, wordt relaas gedaan van problemen die aanvrager persoonlijk zegt te hebben gehad in zijn land van herkomst. Naar verluidt is aanvrager Ahmadi-moslim en worden hij en zijn gezin belaagd en gediscrimineerd in zijn land van herkomst, Pakistan.

Er wordt verwezen naar enkele littekens van opgelopen letsels; waar(bet)treffend de bestatigende geneesheren evenwel geen oordeel geven waar het de 'oorsprong' ervan betreft: pinkfractuur, litteken t.h.v. linkerschouder, brand(?)wonden op li. voetzool, e.a. (stukken 3 en 4).

Ter zitting bevestigt aanvrager dat hij alleen is vertrokken uit Pakistan en dat zijn echtgenote en vijf kinderen nog immer in Pakistan wonen.

Aan de hand van stukken wordt ook nog gerefereerd aan de 'algemene toestand' in Pakistan, waarbij Ahmadi-moslims worden gediscrimineerd.

De kamer moet bevinden dat NIET wordt voldaan aan de vereiste van artikel 2.2/.

Bij uitbreiding ter zitting:

Aanvrager beroept zich op artikel 2.3/ van de wet van 22 december 1999:

Er werd te gelegener tijd GEEN MEDISCH ATTEST overgezonden (vereist bij art. 9.8/).

De nota van de raadsman gewaagt van een 'ernstige vorm van astma'. Een medisch attest daarentegen dat aanvrager neerlegde vermeldt dat - na specialistisch medisch onderzoek - een lichte graad van intermitterend astma bronchiale werd vastgesteld (stuk 3). Weze ook verwezen naar een attest van medisch onderzoek ondergaan op 4 mei 2000 dat evenmin gewag maakt van ernstige-Machten in de zin van de wet.

Ter zitting zegt aanvrager momenteel ook nog last te hebben van nierstenen.

Hij verzoekt om alsnog onderzocht te worden door een door de commissie te gelasten dokter. Er worden naar inziens van de kamer geen gegronde redenen aangebracht om hierop in te gaan.

De kamer bevindt dat aanvrager niet voldoet aan vereiste gesteld bij artikel 2.3/.

Aanvrager beroept zich op artikel 2.4/ van de wet van 22 december 1999:

Aanvrager kwam in België aan op 27 april 1999. Hij kan aldus bogen op een nuttige verblijfsduur van 0 jaar, 9 maanden en 4 dagen.

Op 17 augustus 1999 werd zijn asielaanvraag ontvankelijk verklaard en werd zijn verblijf wettig in de zin van de wet (stuk 6/.) Aanvrager doet aldus blijken van een wettig verblijf.

Hij die zijn aanvraag steunt op art. 2.4/ moet humanitaire redenen laten gelden en/of doen blijken dat duurzame sociale bindingen in het land werden ontwikkeld.

Aanvrager brengt o.a. in:

- dat hij om religieuze redenen zijn land is moeten ontvluchten (zie hoger);
- dat hij weliswaar geen Nederlands spreekt doch zich heeft ingeschreven tot het volgen van lessen (b.s. 2);
- dat hij reeds diverse (kortstondige en/of deeltijdse) tewerkstellingen bekam (stuk 1, b.s. 3 à 6).

De kamer heeft bedenkingen bij het feit dat aanvrager vrouw en kinderen achterliet en zijn gezin blijkbaar wel in Pakistan kan leven en wonen; terwijl bovendien niet de minste aanwijzing wordt gegeven door aanvrager dat hij (nog) contact onderhoudt met zijn gezin (brieven? financiële steun?).

De kamer komt tot het besluit dat aan de vereiste van art. 2.4/ NIET wordt voldaan.”.

1.5. Op 12 november 2001 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing:

“In goede orde heb ik de brief van 5 oktober '01 ontvangen inzake het ongunstig advies verleend door de 2/ Kamer van de Commissie voor Regularisatie, betreffende de regularisatieaanvraag van uw cliënt dhr. XXX.

Ik heb gemeend, bij het nemen van mijn negatieve beslissing, toch het advies te moeten volgen dat door de Commissie voor Regularisatie is geformuleerd geweest. De door u aangebrachte elementen zijn niet van aard om het ongunstig advies, - waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem -, noch om de motivering ervan te wijzigen.

Overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State beschikt uw cliënt over 30 dagen om beroep in te stellen bij de Raad van State tegen deze beslissing.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert:

“Eerste middel: Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursakten, overschrijding van de bevoegdheid tot appreciatie, de afwezigheid of ontoereikendheid van wettelijk toelaatbare motieven

I. Eerst(e) onderdeel

De bestreden beslissing is een typebrief die louter verwijst naar de inhoud van het bijgevoegde advies van de Commissie voor Regularisatie:

‘In goede orde heb ik uw brief van 5 oktober 2001 ontvangen inzake het ongunstig advies verleend door de 2^e Kamer van de Commissie voor Regularisatie, betreffende de regularisatieaanvraag van uw cliënt dhr. XXX.

Ik heb gemeend, bij het nemen van mijn negatieve beslissing, toch het advies te moeten volgen dat door de Commissie voor Regularisatie is geformuleerd geweest. De door u aangebrachte elementen zijn niet van aard om het ongunstig advies, - waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem -, noch om de motivering ervan te wijzigen’.

Indien zal blijken dat het advies waarnaar de Minister verwijst niet voldoende of foutief gemotiveerd is, zal dit gebrek automatisch ook gelden voor de eigenlijke beslissing van de Minister.

1) M.b.t. art. 2.2/ van de wet van 22 december 1999

Ter zitting heeft de raadsvrouw van verzoeker een uitgebreide nota neergelegd waarin enerzijds de persoonlijke situatie van verzoeker als achmadi in Pakistan wordt uiteengezet en anderzijds wat de algemene situatie is voor achmadi 's in Pakistan.

In de nota wordt vervolgens uitgebreid uiteengezet hoe een weigering van de regularisatie van het verblijf van verzoeker een schending uitmaakt van art. 3 en 9 EVRM.

In het dossier bevindt zich eveneens een brief van de voorzitter van de achmadi-gemeenschap in Brussel (dd. 13 januari 2000 en persoonlijk door verzoeker aan zijn bundel toegevoegd) waarin wordt uiteengezet wat de huidige situatie is voor achmadi 's in Pakistan. Bij de brief werd uitvoerig documentatiemateriaal gevoegd. Deze brief en stukken werden aan de bundel toegevoegd conform de termijn van een maand gesteld in de Ministeriële Omzendbrief van 6 januari 2000 (zie stuk 3).

De Commissie beperkte haar antwoord echter door te stellen dat verzoeker geen schriftelijke aanvraag heeft neergelegd zoals vereist bij art. 9.7 van de wet.

Er is echter geen reden om de nota, door de raadsvrouw van verzoeker neergelegd ter zitting, en de brief van 13 januari 2000 niet te beschouwen als een geschreven verklaring in de zin van art. 9.7 van de Regularisatiewet.

Verder verwijst het advies van de Commissie enkel maar naar de littekens van verzoeker (waarvan niet voldoende zou zijn aangetoond wat de oorzaak ervan is), het feit dat de echtgenote van verzoeker en zijn vijf kinderen nog steeds in Pakistan verblijven en het feit dat ter zitting werd verwezen naar de algemene toestand in Pakistan, waarbij ahmadi-moslims worden gediscrimineerd.

Door echter geen rekening te houden met de persoonlijke toestand van verzoeker in Pakistan, de inhoud van de brief geschreven door het hoofd van de achmadi-gemeenschap te Brussel, de nota van de raadsvrouw van verzoeker, de neergelegde nationale

en internationale bronnen die de discriminerende toestand voor achmadi 's in Pakistan bevestigen heeft de Commissie haar advies niet afdoende gemotiveerd alsook haar bevoegdheid tot appreciatie overschreden.

Hetzelfde geldt voor het feit dat de Commissie geen rekening heeft gehouden met de 4 voorbeelden van positieve beslissingen en 2 voorbeelden van positieve adviezen die door verzoeker werden neergelegd.

Het betreffen alle beslissingen of adviezen in aanvragen van vreemdelingen die zich in identiek dezelfde situatie bevinden: Pakistaanse achmadi 's, wiens asiëlverzoek is afgewezen.

2) Betreffende art. 2.3/ van de wet van 22 december 1999

Verzoeker lijdt aan een ernstige vorm van astma en aan nierstenen.

De Commissie minimaliseert deze aandoening door te verwijzen naar een medisch attest van 12 mei 1999 van dr. V. B. en van 21 februari 2000 van dr. K. K., waarin lichte bezwaren van intermitterend asthma bronchiale wordt vastgesteld (zie stuk 7 en 14).

Ter zitting legde verzoeker echter eveneens een medisch attest neer van dr. W. V., dd. 4 mei 2000 waarin wordt bevestigd dat verzoeker in behandeling is i.v.m. een unilateraal gehoor(s)verlies en nasale polyposis; hiervoor moet verzoeker regelmatig een controleonderzoek ondergaan (stuk 15).

Door enkel te stellen dat dit medisch verslag van 4 mei 2000 geen gewag maakt van ernstige klachten in de zin van de (regularisatie)wet miskent de Commissie de bewoordingen van dit attest, in het bijzonder het feit dat verzoeker regelmatig(e) een controleonderzoek moet ondergaan.

De Commissie motiveert dan ook niet op afdoende wijze waarom verzoeker geen 'ernstig ziek persoon' is in de zin van art. 2.2/ van de regularisatiewet.

Tenslotte moet er op gewezen worden dat verzoeker ter zitting, onder gesloten omslag, een ander recent medisch verslag neerlegde, maar waarvan de Commissie geen melding maakt.

3) art. 2.4/ van de wet van 22 december 1999

De Commissie bevestigt dat verzoeker voldoet aan de vereiste van een relevant wettelijk verblijf en dus aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van art. 2.4/ voldoet.

De Commissie meent echter dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste ten gronde, nl. dat hij geen humanitaire redenen laat gelden en/of doet blijken dat duurzame sociale bindingen in het land werden ontwikkeld.

Nochtans bevestigt de Commissie dat verzoeker, o.a

- zich heeft ingeschreven voor lessen Nederlands,
- reeds diverse (kortstondige en/of deeltijdse) tewerkstellingen bekwam.

Deze twee argumenten geven op zich echter al voldoende blijk van humanitaire redenen en duurzame bindingen, rekening houdend met het feit dat verzoeker slechts in België verblijft sinds april 1999 en i(n) het medisch attest va(n), 12 mei 1999 wordt gesteld dat hij niet in aanmerking komt om zware fysieke arbeid te verrichten.

De Commissie vergeet bovendien te vermelden dat verzoeker ook ingeschreven is bij de VDAB en attesten heeft neergelegd van burgers die getuigen over de integratie van verzoeker.

Door deze elementen te miskennen heeft de Commissie dan ook haar plicht tot motivering geschonden.

Een beslissing kan immers enkel afdoende gemotiveerd zijn als blijkt uit de beslissing zelf dat met alle elementen in het dossier werd rekening gehouden, zowel met de positieve als met de negatieve.

De vermelding van de Commissie 'dat verzoeker zijn vrouw en kinderen achterliet en zijn gezin blijkbaar wel kan overleven in Pakistan terwijl bovendien niet de minste aanwijzing wordt gegeven door aanvrager dat hij (nog) contact onderhoudt met het gezin (brieven? financiële steun?)(e)' verandert hieraan natuurlijk niets.

Tot besluit kan gesteld worden dat de motiveringsplicht tot doel heeft de betrokkene te informeren in feite en in rechte over de basis waarop de beslissing genomen is, zodat de betrokkene kan nagaan of en hoe de beslissing eventueel bestreden kan worden. Dat de formele motivering van een beslissing dan ook niet enkel op stijlformules kan gebaseerd zijn (zoals in casu: 'De kamer moet bevinden dat NIET wordt voldaan aan de vereiste van artikel 2.2//2.3//2.4/), maar juist in functie moet zijn van de argumenten die door de betrokkene worden ingeroepen.

Als kan worden aangenomen dat een beslissing kan genomen worden door te verwijzen naar een advies, dan is wel vereist dat dat advies zelf voldoet aan de vereisten van de formele motivering (zie RvSt., 2 oktober 2001, n/ 99.353, R.D.E?, 2001, p. 496). Zoals aangetoond is dit in casu niet het geval.

II. Tweede onderdeel

De bestreden beslissing werd genomen op 12 november 2001, maar slechts veel later overgemaakt aan de raadsvrouw van verzoeker per gewoon schrijven en slechts op 1 maart 2002 door de politie meegedeeld aan verzoeker.

De raadsvrouw van verzoeker had echter nog op 5 oktober 2001 (aangetekend verstuurd op 11 oktober 2001) een brief gestuurd aan de Minister van Binnenlandse Zaken waarin werd uiteengezet waarom het advies van de Commissie niet gevolgd kon worden.

Er werd o.a. beklemtoond dat:

- verzoeker wel een geschreven nota had neergelegd conform art. 9.7 van de wet van 22 december 1999,
- dat er reeds een aantal positieve beslissingen waren genomen door de Minister zelf en positieve adviezen door andere kamers in gelijkaardige gevallen,
- dat ter zitting een recent medisch verslag werd neergelegd onder gesloten omslag,
- dat verzoeker een beetje Nederlands spreekt, is ingeschreven in een taalcursus en vaak heeft gewerkt,
- dat het niets ter zake doet of verzoeker zijn vrouw en kinderen al dan niet achterliet in Pakistan en zijn gezin al dan niet financieel steunt,
- dat de voorzitter van de Commissie zich zeer laatdunkend uitliet over verzoeker.

Op 20 december 2001 stuurde de raadsvrouw van verzoeker nog een tweede brief naar de Minister, met daarbij een attest van de broer van verzoeker uit Canada dat hij af en toe het gezin van verzoeker financieel steunt en met een kopie van een aanvraag voor een Werkvergunning (stuk 12 en 13)

De raadsvrouw van verzoeker was op 20 december 2001 nog niet op de hoogte van het feit dat er reeds een definitieve beslissing was genomen op 12 november 2001. Dit verneemt zij slechts via een schrijven van de minister op 19 februari 2002.

In ieder geval blijkt nergens uit de beslissing van de Minister van 12 november 2001 dat hij heeft rekening gehouden met de elementen die door de raadsvrouw van verzoeker werden aangehaald in haar schrijven van 5 oktober 2001.

Hij vermeldt enkel dat de door haar aangebrachte elementen niet van aard zijn om een andere beslissing te verantwoorden, zonder evenwel uiteen te zetten waarom.

De Minister is echter geenszins gebonden door het advies van de Commissie zodat hij dan ook niet de regularisatieaanvraag kon verwerpen door zich enkel op het advies van de Commissie te steunen, terwijl verzoeker nog duidelijk zijn kritiek op dit advies had gegeven (zie RvSt., 2 oktober 2001, n/ 99.353, R.D.E., 2001, p. 496 en RvSt. 29 juli 2001, n/ 97.919, R.D.E., 2001, p. 473).

In de bestreden beslissing wordt dan ook de verplichting tot motivering geschonden en de bevoegdheid tot appreciatie overschreden.”;

2.1.2.1. Overwegende dat de bestreden beslissing geen eigen motivering bevat; dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing uitdrukkelijk stelt het advies van de Commissie voor regularisatie te volgen, waarvan hij de overwegingen onderschrijft en die hij als de zijne overneemt; dat in dit advies duidelijk is gesteld dat, wat betreft artikel 2, 2/, de verzoekende partij geen verklaring voorlegt zoals vereist door artikel 9, 7/, van de wet en dat, wat betreft artikel 2, 3/, te gelegener tijd geen medisch attest vereist door artikel 9, 8/, werd overgezonden; dat, aangaande de toepassing van artikel 2, 4/, de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan de Commissie voor regularisatie in haar advies, dat de Minister tot het zijne maakt, van oordeel is dat aan dit criterium niet is voldaan, met name dat verzoeker “zich kan bogen op een nuttige verblijfsduur van 0 jaar, 9 maanden en 4 dagen en dat de kamer “bedenkingen heeft bij het feit dat aanvrager vrouw en kinderen achterliet en zijn gezin blijkbaar wel in Pakistan kan

leven en wonen terwijl bovendien niet de minste aanwijzing wordt gegeven door aanvrager dat hij (nog) contact onderhoudt met zijn gezin (brieven ? financiële steun ?)”; dat deze motivering de verzoekende partij in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens dit advies - en derhalve de bestreden beslissing - is genomen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht; dat de door verzoeker aangevoerde “overschrijding van de bevoegdheid tot appreciatie” niet kan worden aangenomen; dat het niet kennelijk onredelijk is dat de Commissie voor regularisatie en, in navolging de Minister van Binnenlandse Zaken, de nota van de raadvrouw niet als een schriftelijke verklaring in de zin van artikel 9, 7/ beschouwt; dat het immers moet gaan om een verklaring waarin de vreemdeling zelf uiteenzet waarom hij om redenen, onafhankelijk van zijn wil, niet kan terugkeren naar zijn land en waarbij het niet volstaat te verwijzen naar de algemene toestand van de bevolkingsgroep waartoe hij behoort; dat dit motief op zich volstond om de aanvraag op basis van artikel 2, 2/ af te wijzen; dat de Minister van Binnenlandse Zaken de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet te buiten gaat waar hij, in navolging van de Commissie, stelt dat het attest van medisch onderzoek ondergaan op 4 mei 2000 evenmin gewag maakt van ernstige klachten in de zin van de wet; dat ernstige ziekte in de zin van de wet immers een “ziekte betekent, die zonder behandeling de dood van de persoon tot gevolg heeft, de levensverwachting inkort en/of waarvan de behandeling veelvuldige zorgen vereist en/of een zware therapie”; dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij aan een dergelijke ernstige ziekte lijdt; dat tot slot verzoeker er, wat betreft de toepassing van artikel 2, 4/, ten onrechte van uitgaat dat in het advies van de Commissie wordt aangenomen dat hij voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van dit criterium; dat in het advies wordt gesteld dat verzoeker in België aankwam op 27 april 1999 en hij “aldus kan bogen op een nuttige verblijfsduur van 0 jaar, 9 maanden en 4 maanden”; dat, gezien het verblijf op het Belgisch grondgebied gedurende zes jaar op het ogenblik van de aanvraag, vereist door artikel 9, 9/ , de condition sine qua non is opdat de aanvraag op basis van artikel 2, 4/ zou kunnen worden behandeld, dit een afdoend motief vormt voor de afwijzing van de aanvraag op dit criterium;

2.1.2.2. Overwegende dat in een tweede onderdeel verzoeker stelt dat de motiveringsplicht is geschonden doordat uit de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken nergens blijkt dat is rekening gehouden met de argumenten die door zijn raadvrouw werden aangehaald in haar schrijven van 5 oktober 2001 en 19 februari 2002; dat de verzoekende partij er ten onrechte van uitgaat dat de formele motiveringsplicht, opgelegd door de voornoemde wet van 29 juli 1991, inhoudt dat alle door de verzoekende partij aangevoerde argumenten moeten worden beantwoord; dat de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken derhalve op afdoende wijze is gemotiveerd wanneer gesteld wordt dat, wat betreft de brief van 5 oktober 2001, de “door (verzoeker) aangebrachte elementen niet van aard (zijn) om het ongunstig advies, - waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem - noch om de motivering ervan te wijzigen”; dat de Minister met de brief van 19 februari 2002 geen rekening heeft gehouden, hij uiteraard niet kon motiveren,

aangezien deze brief dateert van ná de bestreden beslissing; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“Tweede middel: Schending van art. 3 EVRM en art. 9 EVRM

De raadvrouw van verzoeker heeft in haar nota uitgebreid verwezen naar informatie (die neergelegd werd ter zitting) van Amnesty International, van de Nederlandse Minister van Binnenlandse Zaken, van Human Rights Watch, van het U.S. Department of State en naar beslissingen genomen door de Minister zelf in gelijkaardige regularisatieaanvragen, waaruit blijkt dat een weigering van regularisatie een schending zou betekenen van art. 3 en 9 E.V.R.M..

(Zo bijv. Amnesty International, 27 februari 2001: ‘Islamist groups have gained a lot of ground in Pakistan, for a variety of reasons, including the obvious political vacuum in the country and the fact that the government has repeatedly given in to the Islamists’ demands. This greater space being accorded to Islamist groups is translated into more violence and harassment of religious minorities.

It appears that the Ahmdis are most frequently targeted for the obvious reason that they are seen as heretical by orthodox and strident believers. Harassment ranges from social and economic boycotts to attacks on mosques, driving families out of their villages and particularly targeting convents to Achmadiyyat. Outright attacks and killings have never been before at this level.

The government has unfortunately completely failed to take preventive measures against such religiously motivated violence and to protect the rights of Ahmadiis. The Police have in some instance refused to help ahmadiis. The government has been unable or unwilling to provide redress after abuses have occurred.’) (stuk 17)

Immers, hoewel Pakistan niet voorkomt op de lijst van het IOM, is het in casu voor verzoeker onmogelijk terug te keren naar een land waar hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit.

Minstens kan niet ontkend worden dat achmadi 's in Pakistan voortdurend worden lastig gevallen en gekleineerd, en dat ze hun godsdienst niet in alle vrijheid kunnen uitoefenen.

Dergelijke praktijk is een schending van art. 3 EVRM, in die zin dat het een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt (zie ook J. VELU en R. ERGEC, ‘La Convention Européenne des Droits de l’ Homme, Bruylant, 1990, nr. 24: ‘aux yeux d’autrui ou aux siens, une humiliation ou un avilissement atteignant un minimum de gravité’ et ‘il semble qu la volonté d’ humilier de la part de l’ autorité soit un élément nécessaire pour qualifier le traitement de dégradant’).

De Europese Commissie voor de Rechten van de Mens bepaalde al eerder dat een uitwijzing van een vreemdeling naar een land waar hij vreest een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan, een schending van art. 3 EVRM kan uitmaken (zie ook J. VELU en R. ERGEC, ‘La Convention Européenne des Droits de l’ Homme, Bruylant, 1990, nr. 262: ‘l’ expulsion ou l’ extradition d’ un individu peut, dans certains cas exceptionnels, se révéler contraire à la Convention et notamment à son article 3, lorsqu’ il y a des raisons sérieuses de croire qu’ il sera soumis, dans l’ état vers lequel il doit être dirigé, à des traitements prohibés par ce dernier article’).

Tenslotte kan niet anders worden beslist dan dat achmadi 's in Pakistan worden behandeld op een manier die niet overeenkomt met art. 9 EVRM.

Uit het feitenrelaas van verzoeker en uit de algemene situatie in Pakistan blijkt immers dat verzoeker niet in alle vrijheid zijn geloof kan belijden, noch alleen noch in gemeenschap, noch in publieke sfeer noch in private sfeer.

Bovendien zijn de artikelen 289b en c en artikel 295c van de Pakistaanse strafwet niet in overeenstemming met art. 9.2 EVRM, dat bepaalt dat de vrijheid van de beleving van godsdienst enkel onder strikte voorwaarden kan opgeschort worden.

De Europese Commissie voor de Rechten van de Mens meent dat er in dergelijke gevallen dan ook geen uitwijzing mogelijk is: ‘des considérations analogues s’ appliqueraient notamment au cas où une personne serait extradée dans un pays déterminé où, en raison de la nature même du régime de ce pays ou des situations particulières qui y règne, des droits humains fondamentaux, tels que ceux qui sont

garantis par la Convention, pourraient être grossièrement violés, soit entièrement supprimés' - zie ook J. VELU en R. ERGEC, 'La Convention Européenne des Droits de l' Homme, Bruylant, 1990, nr. 262).

Door de weigering van de regularisatie van verblijf van verzoeker heeft de Minister dan ook art. 3 en 9 E.V.R.M. geschonden.”;

2.2.2. Overwegende dat het middel gebaseerd is op de veronderstelling dat de verzoekende partij op grond van de bestreden beslissing het grondgebied van het Rijk dient te verlaten; dat de bestreden beslissing evenwel geen verwijderingsmaatregel inhoudt; dat de schending van de in het middel aangehaalde bepalingen van het E.V.R.M. niet dienstig wordt ingeroepen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientig maart tweeduizend en drie, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.